

4.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Hai ngày 10/11/1975

Ngóng trông từ 1 giờ trưa mà cho mãi đến 6 giờ chiều mới thấy Nguyễn xuất hiện, khuôn mặt hân hoan rạng rỡ. Tôi tung hô hết mọi công việc nơi quán sách để ra đi cùng chàng.

Nguyễn cười:

“Quán sách này hay quá! Hai vị chủ nhân muốn bán thì bán, muốn đẹp thì đẹp!” (Tôi cùng hùn vốn bán chung với cặp Thu Huệ & Nguyễn Hữu Hiệu).

Bước cạnh nhau trên những con đường nhiều cây cao, tôi chia cho Nguyễn ổ bánh mì nóng. Cái dáng chàng thật cao, nhẹ nhàng khinh khoái, đôi môi luôn nở nụ cười, những ngón tay dài xiết lại đến đau trên năm ngón của tôi. Chàng hay cúi nhìn sang tôi để bắt cứ lần nào bắt gặp, tôi cũng đều đọc thấy trong đôi mắt to và buồn ấy cả một trời dụi dằng tha thiết.

Tuy nhiên nơi lè hè một quán bán ốc nghêu trên đường Nguyễn Tri Phương, khi nghe tôi kể chút ít về mối tình năm cũ thì hình như chàng đau đớn thật sự; rồi tỏ bày xa xôi sự giống nhau nào đó trên đôi tay chàng và tay anh Ngọc. Lại nói:

“Tôi biết chị yêu ngón út của tôi chỉ vì nó giống ngón út anh Ngọc.”

Và cười, nhưng rõ ràng trên khuôn mặt có nét đau khổ.

Lòng tôi băn khoăn xao động nhưng vẫn lặng im nghe Nguyễn với không phản ứng gì.

Lời lẽ Nguyễn đậm thành lưu loát. Như lệ thường, câu chuyện Thúy Kiều được đưa ra bàn luận, Nguyễn nói:

“Thời buổi này, tôi tự nghĩ mình là người hiểu Nguyễn Du nhiều nhất. Ông chỉ hoài mỹ nhân chứ chẳng hoài Lê hay hoài Nguyễn chi cả. Ông cảm thương thân phận đau khổ của một cô gái tài hoa nên viết khúc Kim Vân Kiều.”

Tôi hỏi nhẹ:

“Nguyễn sẽ làm sao nếu như gặp được một Thúy Kiều thật sự?”

Đôi mắt Nguyễn sáng lên, lời lẽ tuôn trào thành thật:

“Thì tôi sẽ không ngần ngại hiến dâng cả cuộc đời để bảo vệ cái TÀI HOA tránh xa điều MỆNH BẠC phủ xuống trên người ấy.”

Và chàng cất tiếng ngân nga:

“Cổ kim hận sự thiên nan vấn

Phong vận kỳ oan ngã tự cư.”

Xong lại đọc :

”Tình anh phát tiết ra ngoài

Nghìn thu bạc mệnh một đời tài hoa.”

*
* *

Chúng tôi trở về Thanh Bạch, ngồi đúng vào cái bàn cuối như lệ thường mỗi buổi. Chàng có nét mệt mỏi, lại hình như say. Nên, bắt đầu cần trọng nói về người cha với mối tình xa cũ của ông, trong giọng nói và thái độ có chút gì đau đớn dù rằng trên đôi môi chỉ là nụ cười luôn hé nở.

Tôi lặng im nhìn Nguyễn.

Nguyễn xuất thân từ một gia đình danh giá tại Dalat, đỗ Tú Tài đôi Pháp và hiện đang là sinh viên năm cuối ban Sư Phạm, môn Văn chương, đại học Vạn Hạnh. (Vây mà Nguyễn lại say mê thơ Đường và chữ Nho một cách thắm thiết!)

Nét áy náy hiện lên mặt, Nguyễn hỏi:

“Chị nghĩ gì vậy?”

Tôi cười hé nụ:

“Tôi lạ lùng theo Nguyễn. Nơi Nguyễn, tính phóng khoáng Tây Phương đối nghịch thật sâu sắc với những tư tưởng Đông Phương.”

Nguyễn gật:

“Tôi được ông bố dạy chữ Nho từ khi 10 tuổi. Ông rất nghiêm. Anh em tôi được giáo huấn đúng theo lễ nghĩa người thời trước.”

Đôi mắt Nguyễn đăm đăm vào tôi, vẻ dường say say, cái cười vẫn giữ, nhưng nơi mép môi thấy có chút gì châm biếm:

“Tôi nghĩ đúng là định mệnh! Nếu buổi chiều Chủ nhật đó đừng gặp chị nơi quán sách, không biết bây giờ tôi sẽ ra sao? Chắc là vẫn cố học, đỗ đạt, lấy vợ, có con và sống một cuộc đời bình thường như bao kẻ khác.”

Lời nói Nguyễn vụt trở nên cuồng nhiệt:

“Giá mà được gặp chị sớm hơn ai cả, hoặc tôi lớn hơn chị vài tuổi thì đã xin ông già đến hỏi cưới chị làm vợ, hẳn sung sướng lắm!”

Tôi xiết chặt tay Nguyễn, nghe vang vang trong tim sự xót thương vời vợi cho người thanh niên trước mặt. Muốn nói với chàng bao lời chia sẻ, muốn tỏ bày cho chàng thấy trọn vẹn dịu dàng trong tim... mà rốt lại vẫn không làm gì. Dầu vẫn biết cuối cùng rồi cũng một thân phiêu lãng thì điều đó với tôi không quan trọng cho bằng đêm nay tôi nhận biết rất thật rằng TÌNH YÊU CHO CHÀNG đang ngập đầy trong trái tim tôi.

Cười nửa miệng, Nguyễn tiếp, giọng đau đớn:

“Ngày xưa, ông già bỏ bà già đang còn rất đẹp để mê say theo một mối tình; nhưng ngày nay, ông không bao giờ ngần ngại khi nói với tôi những lời răn bảo về một tương lai và một cuộc đời đàng hoàng ngăn nắp.”

Tôi hiểu.

Không dung cảm nghe rất mệt, đường máu lưu thông giữa hai buồng tim bất ngờ bị nghẽn, tôi ưỡn người dựa ra thành ghế.

Cái cười tắt ngay, Nguyễn bật la hoảng:

“Chị sao vậy?”

Rút chiếc *mouchoir* chấm lên lớp mồ hôi rịn ướt hai thái dương tôi, âm giọng Nguyễn đượm đầy hối hận:

“Có phải tôi đã nói điều gì không tốt khiến chị bất ngờ xúc động?”

Tôi không đáp.

Dáng cách Nguyễn đậm e dè thật sự:

“Trái tim tôi vốn đã yếu, từ khi gặp chị, những cơn hồi hộp càng làm cho thêm yếu. Chị vui buồn không định. Tôi chẳng biết cách nào để đuổi kịp những ý tưởng trong chị.”

Khoẻ lại sau một ngụm *bière* từ chiếc ly Nguyễn vừa đưa, tôi cười mỉm:

“Nguyễn đừng bận tâm. Tôi thường vậy đó.”

Nguyễn lắc đầu:

“Tôi không tin. Nhất định lúc này tôi đã nói ra điều gì khiến chị buồn lắm.”

Phải một hồi với những câu gặng hỏi của Nguyễn, tôi mới đáp:

“Ngay từ thời gian đầu Giải Phóng, tôi đã viết vào nhật ký: ‘*Ta dự định chỉ sống cho đến ngày sinh nhật 31/12/1975 rồi tự tử!*’ Đi vào đời Nguyễn, tôi lại viết: ‘*Ồ! Mà không! Ta chưa muốn chết khi đang có Nguyễn thế này!*’

“Thật thế, lần thứ hai ấy, tôi hy vọng trở lại theo ý nghĩ, điển hình qua Nguyễn, *một lúc nào tôi vẫn còn được cuộc đời đón nhận.*”

“Đầu vậy, tôi chưa từng một lần thắc mắc xem Nguyễn là ai, cha mẹ thế nào, quá khứ và hiện tại ra sao? Tôi SỢ BIẾT, như luôn luôn vẫn sợ. Cho nên, *đàng sau những niềm vui mong manh theo từng ngày với Nguyễn, tôi thường trù bị cho mình một sự rũ thoát!*”

“Nhưng lần thứ ba chiều nay thì khác. Tâm trạng chán chường rơi trở lại nặng nề hơn khi tôi nhận biết một điều rất rõ, mãi mãi tôi sẽ còn cô đơn khi mà với những người đàn ông hiểu và chấp nhận được cái định mệnh điên đảo của tôi thì đã phải vướng vào một mối ràng buộc khác. Còn *‘với những người tuổi trẻ độc thân như Nguyễn, tôi lại quá kiêu hãnh để chọn sự hủy diệt mình, hơn là hủy diệt tương lai người mình yêu.’*”

Trong đêm vắng, chiếc xe chàng phóng ào ào như bạt gió qua các con đường Sài Gòn. Úp mặt vào lưng chàng, tôi nói điệu mai mỉa (mà lòng nghe thật nhiều đau đớn):

“Yên chí đi! Cả một cuộc đời tôi có thể hủy diệt chứ không bao giờ muốn hủy diệt tương lai Nguyễn đâu.”

Rồi nói to lên giữa trời khuya:

“Uống 5 chai *bière* thì ngất ngư và thèm đợc hôn. Qua chai thứ sáu thì ý muốn đã hết. Chai thứ bảy thì gục và chai thứ tám thì chết luôn!”

Và thật kỳ diệu, khi qua quăng Ngô Thời Nhiệm & Hồ Xuân Hương, Nguyễn ngừng chiếc xe và cả hai lao vào nhau. Đôi tay Nguyễn xiết chặt vòng lưng tôi, đôi môi tham lam phủ lấp màu son héo hắt. Cái khinh khoái bề ngoài của một anh học trò mê thơ Đường, mê thơ Bùi Giáng, ca tụng thơ Nguyễn Du như biển đầu mất hẳn. Thế vào đó chỉ là hình ảnh một gã si tình đang cúi mình khuất phục trước một đăm mê.

Nguyễn như vừa đau khổ lẫn cùng sung sướng. Vừa tàn bạo lại cũng rất dịu dàng. Đôi môi Nguyễn ve vuốt đôi môi tôi, đôi vòng tay vươn ra bao trùm tấm thân nhỏ bé. Mười ngón dài vô tội bầu chặt lên làn lưng mỏng. Nguyễn đang yêu tôi, yêu luôn sự chiếm hữu độc quyền cái định mệnh điên đảo này. Tuy nhiên từ nơi chàng cơ hồ nói lên nỗi đau khổ trong sự *"muốn cố gắng vươn tới điều gì đó ngoài tầm tay với một cách tuyệt vọng."* Vì vậy trên thái độ rõ ràng như muốn nghiền nát tôi, đồng lúc với nỗi tôn vinh cao ngất dành tặng riêng tôi.

Thật lâu, khi thời gian lần hồi ngưng đọng, qua vai Nguyễn, tôi nhìn bầu trời đầy sao. Những vì sao lấp lánh trên cao. Những vì sao tựa hồ nhân chứng cho một tình yêu vừa độ chín. Tôi thì thầm:

“Có một vì sao đang cúi nhìn Nguyễn hôn tôi. Vì sao mỉm cười bảo rằng tôi cứ yêu Nguyễn đi, đừng nên thắc mắc gì về tương lai hay quá khứ.”

Cái ghì của Nguyễn càng thêm mạnh. Dưới ánh sáng sao mờ ảo, đôi mắt chàng rực sáng lửa đăm mê.

Nơi ngõ nhà tôi, khi nghe Nguyễn hỏi:

“Tại sao tôi không đến với chị trước các người đàn ông khác? Sao tôi không sinh ra là chồng chị từ thuở ngày xưa?”

Thì tôi cười, giọng châm biếm:

“Tôi muốn nói như Anna trong *Le Train*: *‘Em mong được ở cùng anh lâu chừng nào hay chừng ấy. Đừng sợ, tới đó em sẽ biến mất.’*”

Tôi lại cười lần nữa lúc rời chiếc xe Nguyễn, bước đi âm thầm vào con hẻm tối đen.

□

“*À la Recherche du Temps Perdu...*”

...Cũng ở quán lá me một hôm khác, cánh tay nàng cột băng, ta thấy thuốc đỏ lộ ra ngoài mặt da và lấy làm lạ, nhưng không hỏi. Ngồi uống café, gởi những câu chuyện đầu đầu, giọng điệu nàng có

*đôi chút buồn phiền chua chát. Rồi nàng bảo, đêm qua nàng bị chém!
Nhưng dần dần ta biết là đêm qua nàng đã lấy lưỡi lame rạch nát da
tay chơi!*

*Ta thốt kinh hoàng và ngay lúc ấy cũng cảm thấy tay mình tê buốt
hẳn. A! Ta đang thế nào đó? Ta mới quen nàng vài ngày thôi, sao lại
bị chi phối bởi đời tư nàng nhiều quá vậy?*

*Nàng bỏ luôn quán sách, buổi chiều đi uống café và buổi tối đi
nhậu thịt cày. Nàng bảo nàng mời ta. Cuộc rượu thật rời rạc vì lẽ gì
không rõ, nhưng câu chuyện giữa hai người đã khả quan hơn.*

*Một đêm, ta thấy ngáy ngất hạnh phúc. Ta say men bière nhẹ,
say luôn màu son thoang thoảng của nàng (màu pastel beige 28).
Hạnh phúc hơn nữa là nàng đã cho ta xem thôi son ấy. Ôi! Ta có
quyền mơ mộng chứ? Phải rồi, ta có quyền, nhưng nên dè dặt thôi.*

*Gần về khuya ta đưa nàng đi uống café ở một quán lộ thiên cạnh
cổng xe lửa số 6 đường Trương Minh Giảng. Tại đây, nàng lần lượt
kể cho ta nghe chuyện lòng, câu chuyện tình của một cuộc tình vừa
vỡ... Vừa kể, nàng vừa hỏi từng lúc ta đã chán nghe chưa? Ta biết
nàng buồn nhiều. Trong một khoảnh khắc xúc động mãnh liệt, ta thấy
như mình đang là một Giang Châu Tư Mã ngồi nghe tâm sự của Tì
Bà Nữ... Từ lâu nay, ta đã chẳng từng yêu câu chuyện khổ hận ấy
sao?*

Ta nghe nàng kể, từng chữ một...

[]